

apΘkrif

6 apokrif

Irodalmi folyóirat

megjelenik: ritkán

2. évfolyam, 3. szám

2009. október

Főszerkesztő

Nyerges Gábor Ádám

Olvasó- és tördelőszerkesztő

Tarcsay Zoltán

Szerkesztő

Török Sándor Mátyás

Spiritus rector

Fráter Zoltán

Szerkesztőség

1052 Budapest, Vitkovics Mihály u. 7. IV/1

Tel.: (1) 318 8350; (70) 578 3398

apokriflap@gmail.com

Hálózati kiadás

<http://irodalom.elte.hu/apokrif>

<http://apokrifonline.wordpress.com>

Felelős kiadó

Magyar Irodalomtörténeti Társaság

Megjelent az ELTE BTK HÖK
Kulturális és Sportbizottságának
támogatásával

Copyright © 2009 Az Apokrif 6. számának
szerzői és szerkesztői

Megjelenik 200 példányban

Az egyes példány ára 250 Ft

ISSN 2060-3207

- 4 **Igaz-hamis**
- 5 **Evellei Kata**
Ketten
Könnyedén, madárszerűen
Másnaposság
- 7 **Tarcsay Zoltán**
Szellemvasút
- 10 **Karsza Andrea**
Mantra
Csendélet zongorára és
baritonra
- 12 **Stolcz Ádám**
Gyomorszájba rúglak
Szomorúság
Ahogy a téasztát...
- 15 **Palágyi László**
M. Butor: Városi szerenád
A. Chédid: A városok éneke
- 17 **Németh Tamás**
Tiszavirág
- 21 **Kántás Balázs**
Fehér falak
Betonból kitépett
Vízisípálya
Az ablakkilincs
- 23 **Török Sándor Mátyás**
Barátok közt
Könyvek
30 m
- 25 **Réder Kristóf**
vált
nagycsüttörtök
- 26 **Urbán Natália**
Asszonyi akarat
Visszajátszás
- 31 **Nyerges Gábor Ádám**
Baleset esetén értesítendő
Interferencia
- Drienyovszky Eszter*
illusztrációival

Ahogy az olvasók megszokhatták, az Apokrif minden számában a már ismert szerzők mellett új, ígéretes tehetségek is fel-feltűnnek. A hatodikban ezúttal hárman is bemutatkoznak; nekik áldoznám az elkövetkező néhány sort.

Közülik kettőnek a neve ismerősen csenghet azok számára, akik böngészik online kiadásunkat. Réder Kristóf verseire, a *váltra* és a *nagycsüörtök*re szaggatottság jellemző: a központoszással minden szó külön nyomatékot kap, így a bohém életforma kellékei nyomasztó teherré válnak. Nagy változás ezután Karsza Andrea *Mantra* c. költeményét olvasni. A központoszás mellőzésének és a refrén alkalmazásának szenvedélyes kompozíció lett a gyümölcse: az izgalom a refrénekből tetőpontjára hágva lelassul, majd új lendületet vesz.

Urbán Natália novellája, az *Asszonyi akarat* realizmusával fogja szórakoztatni az olvasót. Hőse vitathatatlanul eleven, története, panasza is életszerűek. Ahhoz az abszurd újságcikkhez, amelyhez a voltaképpeni mű íródott, hadd idézzem Esti Kornél egy gondolatát a *Hazugság* című Kosztolányi-novellából: „A hazugságok valószínűtlenségre törekszenek – ez az egyik ismertetőjelük – s így, mikor az emberek ilyen valószínűtlen, vakmerő képtelenségeket hallanak, legkevésbé se gondolnak arra, hogy hazudnak nekik, mert ezek a hazugságok olyan átlátszóak, mint a hazugságok általában, a legbárgyúbb hazugságok, melyek már oly bárgyúak, hogy nem is hazugságok”. Mondhatnánk, hogy Urbán e gondolatot követve járt el a cikk megírásakor, ha nem tudnánk, hogy az tényleg valódi.

A szerkesztőség nevében garantálom mindenkinek, aki e számunkat fellapozza, hogy nem ez az egyetlen meglepetés, amivel a nyár folyamán készültünk.

Török Sándor Mátyás

Ketten

kitárod a kezed felgyűrődött tegnap-salak
arcunk egymásba öltözött
nyílnak függőleges falak
ránc két szemöldököd között

Könnyedén, madárszerűen

Mert így vagyunk mi, kétlakiak:
fejet leszegve útra készülünk
megérkezésünk előtti este.
A kertek sötét nyugalját,
e meleg csírákat hordjuk magunkban,
nyomában kikel, szárnyat bont a vágy,
míg kivárjuk a mi időnket.
A semmi ősnél ősibb tájain
beburkol vad, nomád öröm,
a messzi, tükrös hegytetők fölött
ha hold vasa izzik, elfeledjük,
napvilág ez vagy éjszaka,
s a felhők közti vékony rétegek
porát tartósabb formákká rendezve
láthatatlan-óriási léptünk
visszhangot ver a hajlékony hidegben.

Másnaposság

Kikönyöklök. A szembeházak
morcosan kockulnak vissza magukba
egy újabb átébredt éjszaka után.
Kéz a kézben az életunt galambfiókák
levetik magukat a kéményekről:
de nem megy, már tudnak repülni.
Sebaj, a macskának még sikerülhet,
hogya fölkaparta magát az eresz
alóli csókafészek romjai közül.
Mankóval közelednek az erkélyek,
aláereszkedésük a reumás
repedések fájdalmával jár együtt.
De lassan helyére kerül mindegyik,
s az ablakokon kisimulnak a ráncok.
Álmában kivirít a tetőnyi cserép,
a kémény kinyújtózik és egy kicsit
himbálóznak még a vízszintesek.

Szellemvasút

Az autóbuszban füllesztő meleg volt. Hiába húztam le az ablakot, odakintről csak még forróbb levegő ömlött az arcomba. Mintha nem is kint lett volna a kint, hanem kint is bent lett volna. De bent is bent volt. A viszonyok összetorlódtak és megszűntek.

Lefelé mentünk felfele vagy fordítva. Mindenesetre nem volt értelme. Az értelem is kezdett felolvadni.

A buszon semmi sem működött, legalább is nem úgy, ahogyan kellett volna. A kávégépből altató folyt, az ülések előre felé dőltek, a vezető horkolt, és a mosdóban kimondhatatlan lények kuruttyolása visszhangzott. Ez a felborult és kusza világ tetszett nekem.

Telefoncsörgés. Valahol csörgött a telefon. Képtelenség, gondoltam, régen elhagytunk minden emberi tájat. Itt nem lehet telefon.

Csakhogya lehetetlen és a lehetséges már nem létezett. Sajnos felbomlottak a kategóriák. Kezdtém azt hinni, hogy a kilincs lehet kaktusz is, a műanyag pedig légnemű. Ebben a folyékony elmeállapotban fürkésztem az elkenődött tájat. Először a tulajdon nyelőcsővemre emlékeztetett, mert mikor kinéztem, érezni véltem, ahogy félig megrágott főtt húsként csúszunk benne. Másodízben inkább egy álomra hasonlított, amiben az ember ugrani próbál, de hirtelen érzi, hogy valójában az ágyon fekszik, és nem bír megmozdulni.

Esti Kornél jutott eszembe, hogy mit szólna ehhez. Elmondaná, hogy az emberi tudat mélyén lófrált, amikor egyszer csak szembe jött egy részeg bohóc, és a színekről kezdtek vitatkozni. Meg hogy egymás után nyomta el a cigarettákat. És hogy csörgött a telefon, és Pataki meghalt, vagy valaki, esetleg többen, de nagyon egyedül. Hirtelen nem tudtam, él-e vagy holt-e már ez az Esti Kornél. Esti Kornél határai fellazultak.

Megint csörgött az az átkozott telefon, felpattantam és felkaptam. Ne molesztáljon már bennünket, kiáltottam, de közben észrevettem, hogy eleve fel sem keltem az ülésből. Kezdett nyugtalanítani ez a füst. Az ismert világ pernyéje. Kicsit krákogtam. Hamut

köptem a tenyerembe.

Minden történt és nem is, az egész csupán hullámmzó zsarátnok volt, viszkető szemsarok. Mintha megálltunk volna. Most jobban lehetett hallani a sofőr hortyogását. Vízalatti földrengésre emlékeztetett. És elpattanó hídszerkezetre.

Kinyílt az első ajtó, egy pillanatra lángok és szikrák csaptak be, és ekkor valamiért hirtelen emlékezni kezdtem. Rengeteg minden jutott eszembe, egytől-egyik olyan dolgok, amik soha nem történtek meg. Tisztán láttam és hallottam minden képzeletbeli részletet, lepergett előttem egy sose volt élet, amelyben mindazt átéltem, amire valaha vágytam. Amelyben eszméim voltak, az emberiségnek hátrahagyott remekműveim, amelyben szerettem és utáltam. Délibáb, amit gyerekként látni vélünk magunk előtt a homályos életaszfalton. Visszafelé megálmodtam magamat. De ettől az utólagosságtól nem volt kevésbé valószínű az álom. Ahogy a mozi a valóság, amíg tart, hiába tudjuk, hogy nem az. A világot nem az jellemzi, hogy mennyire valószínű.

De ezek a mély és szellemes gondolatok hamar eloszlottak, ahogy a szikrák a padlón kihunytak, és belépett egy fehér ruhás férfi, nagy, csillogó kulcsokkal a kezében. Szélesen mosolygott, kopasz homlokán égi derű terült szét. Bojtos szemöldökeit biztatóan emelgette, és öblös hangon jószágon így szólt: én Szent Péter vagyok, Isten hozta Önöket a Mennysország kapujánál. Aztán köhécselve átváltozott gonosz, csábító, démoni nővé. Vagy inkább a Pokol kapujánál, sziszegte. Eldobta a kulcsokat, és cigarettázva leszállt. Hallottam, ahogy elmenőben magának mormolja: a Pokol kapujánál, még mit nem.

Ez a kis jelenet némileg kétségek között hagyott. Igazán nem tudtam mit kezdeni magammal. Most Menny vagy Pokol, döntsük el végre. Fehér vagy fekete. Csakhogy nem volt többé fehér és fekete.

Az ablak előtt most táncoló csontvázak és éneklő pucér angyalkák haladtak el kézen fogva. Utánuk óriási szörnyetegek cammogtak, különböző csúszómászók, madarak és egyéb mitológikus dolgok. A cethal is elcsoszogott valahogy, szájában az integető Jónással.

Valamilyen szellemvasúton voltam, ez kezdett biztossá válni. Il-

letve szellembuszon. Itt valójában minden az illúziókat rombolta. Gúnyt űztek itt mindenből és mindenkiből, főleg a szellemből.

Eszembe jutott, hogy az utasokkal eddig mit se törődtem. De vállat vontam, továbbra sem érdekelték. Köznapiak és unalmasak voltak, halottak, nem volt kedvem alánézni az ürességnek, hogy megtaláljam azt a kis említésre méltó részletet, amiből saját képzelgésemnek apropót faraghatok.

Ekkorra már minden szerzet elvonult, az éteri zene is elnémult, a szikrák sem pattogtak. Csak a füst volt egyre sűrűbb. A szürke füst. Füst. Üst. Üsd. Hútsd. Szétlazult szavak. Már nem láttam semmit. Kicsit hiányzott az iménti karnevál, akármilyen zavarba ejtő is volt. Lehet, hogy álltunk, de az is lehet, hogy ismét haladtunk. Minden kialudt. Most már nem volt más, csak a gomolygó Bizonytalan.

Megérkeztünk, horkantott a vezető.

Mantra

Rád gondolkodok úgy alszom el
omlós verssorok a számban
ölben ringat a reszketés
míg lassan
Kimondalak úgy alszom el
árva visszhang a neved
ebben a sokadik magányban
ólomszárnnyal kering
majd lassan
Hozzádérek úgy alszom el
ujjam hegyén szikrát vet a titok
de ha mégis
Körülfonlak úgy alszom el
csak ez a keserű öröm
tenyészik és életet hajt
behunytt szívem fölött
Rád gondolkodok úgy alszom el.

Csendélet zongorára és baritonra

Mönek

Piánóvá halkul az élet
műanyag xilofonján tompán
egy kisfiú méri ki az ütemet
Csak az a csúf – szájharmonikás
hiteti még, hogy dzsessz is lehet
Nem figyelek rá –
ágyban párnák közt lihegek
Voltam óriás, tűzoltó s katona
nem vagyok ma más
csak egy lusta kisdiák
ki most tanulja a rek-vi-e-met.

Gyomorszájba rúglak...

Gyomorszájba rúglak
és ha ezt is megúszod
a fejedet is ütöm.

Járnak a tenyerek
pingpongütő húsok
akkor is, ha minden kör necc,

a villanypásztort súroljuk
mindig külön-külön,
és gyomorszájba rúglak,
ha pedig összegörnyedsz,
ahogy reméltem,
a bordáid összecúsúzott
ujjakként imára kulcsolódnak.

Így könyörögsz a bőröd alatt,
ezután már
önmagadban értem.

Szomorúság

Legszívesebben agyonütnélek,
izzadok akár egy közönséges állat,

a szúnyogokat éjjel, nappal a verítéket
hamarosan pedig elkenem a szádat
Ahogyan a gyanta a vékony fatörzsön
úgy mozognak, gyúlnak az izmok rajtam.

A rám helyezett kézfejedet
akár a szúnyogot megőrzöm,
amit nemrég még agyonütni akartam.

Ahogy a tésztát...

Ahogy a tésztát a villádra csavarod,
az érhálózatommal mumifikálsz engem,
amin át az erőmet kiszopogatod,
te táplálod ezt a lédús kúszónövényt bennem,

ami termést hoz és dinnyévé érik,
nekem a fejem pedig egészen dinnyeforma,
a vörös ínyben ülnek
a kis fekete fogak.

Ki ne magozzátok,
ki ne magozzátok
az én egészen
vagy félig elrothasztott
dinnyemosolyomat.

Michel Butor

Városi szerenád

Célia Galice-nak

Rézsín erkélyektől
dühben perzselődő
zászlóktól
és a rozsdálló bortól
vörös hajszálok

A szirének éneke
a templomi orgonák
figyelmeztetése
a rajongás jelszavai
az esti sóhajok

Stadionok krátere
a viharos tenger
megkövült hullámai
a horkolókra zárt
spalletta-szárnyak

Andrée Chedid

A városok éneke

Ragaszkodom a városok lüktetéséhez
Nyugtalan hánykódásukhoz
Föllélegzem zöld hely-színeiken
Átsiklom járataikon
Hallgatom áramló tömegeiket
Szerettem Kairót és még inkább Párizst
Ők visszhangzanak a vénáimban
Bőrükbe ivódtam

Nem lehetek más
Mint lényegében:
Városi.

Tiszavirág

Már hét ágra sütt a nap, mikor öntudatra ébredt. Csaknem fél kilenc volt. Megdörzsölte szemét, és az órára nézett. Azonnal felugrott. Még alig fogta fel a helyzetét, és már neki is látott, hogy magára kapja ruháit. Dühében sokat ügyletlenkedett.

Az orvos már ott volt – még szülei hívták ki –, és épp az igazolást írta. Azért szemében ott volt a rácsodálkozás, ami egyértelművé tette, hogy nem rég állított ki egy születésit.

Szüleihez lépett. Az orvos már lecsukta szemüket, de arcuk így is az érintetlenség nyugalmával fénylett. Nagyot sóhajtott. Nem ismerhette igazán őket, de valahogy kötelességének érezte, hogy kimutassa mély megrendültségét. Az orvos részvétet nyilvánított, ugyanezért, aztán ásított egy nagyot. Nem volt még igazán friss.

– Talán essünk túl a formaságokon! – tette még hozzá.

Ő bólintott, és vetkőzni kezdett. Ahogy sejthető volt, megvolt minden keze és lába, és érzékelte a külvilágot, épp amennyire az elvárható volt. Az orvos nem volt az a vaskalapos típus, meglegedett a házi mérleggel és egy colstokkal a fal mellett. Minden tekintetben normálisnak találta, de nem is figyelt oda igazán, mert az anyakönyvi kivonatot töltötte. Írt egy beutalót is délutánra, az ultrahang és a vérvétel miatt.

Még rengeteg dolga volt. De először is megreggelizett, hogy ne kelljen üres hassal nekivágnia a napnak. Újságolvasásra nem volt ideje; csak átfutotta a lapot a kávéja fölött. A készülődés így is eltartott fél tízig, sőt, valamivel tovább, mert közben kapott egy telefont valami sorozatos áramkimaradás ügyében.

Sohasem csinálta még végig a nagy procedúrát – ugyan mikor, vagy egyáltalán hogyan csinálhatta volna –, mégis valahogy a véreben volt az egész. Először az önkormányzatra ment, de az út eltartott vagy negyed óráig, mert akkora volt a forgalom. Dühösen ütötte a kormányt, és átkozódott, hogy ez – és éppen ez! – nem az

ő napja. Mikor belépett, ösztönösen a váró faliórájára tekintett, de valójában nem fogta fel, hogy kilenc óra ötven is elmúlt, mert akkora volt a sor, hogy keze, életében először, ökölbe szorult mérgében.

Az ügyintézés egészen olajozottan ment, mégis vagy negyven perccel kellett rostokolnia vadidegenek hangzavarában, míg sorra került. Unatkozott, de nem tehetett róla: nem volt beszédes típus, sem pedig olyan, aki egyik pillanatról a másikra köti a barátságokat. Bent mozgékony, vidám nő várta, aki egy pár kérdés után úgy töltötte ki a halotti bizonyítványt, mint egy gép, sőt, még társalogni is próbált, de néhány egyszavas válasz után feladta. Pedig épp ideje lett volna, hogy végre komoly kapcsolatba kezdjen. Mikor végzett, majdnem háromnegyed tizenegy volt.

Mielőtt a plébániára ment volna, meg kellett néznie az áramki-maradást. A nő már akkor ideges volt, mikor felhívta, azt meg nem kockáztathatta, hogy elveszítsen egy kuncsaftot; valamiből a temetést is fizetni kellett.

Ahhoz képest, hogy először csinált ilyesmit, egészen jól megoldotta. A nő is elégedett volt, és egyedülálló. Nem volt ugyan kiemelkedően szép, de háziasnak tűnt és egészségesnek. Mikor az anyagiakra került a szó, csak annyit mondott, semmiség, és meghívta egy randevúra. Nem is gondolta volna, hogy ennyire simán fog menni.

Ez némileg kedvezően hatott a hangulatára, de nehezen tudta feledni, hogy újabb fél órája ment el, és a plébániát még nem sikerült elintéznie. Az már nem is érte váratlanul, hogy ott is sor volt. A pap mindenkinek odavetett valami részvétnyilvánítást, és szorgalmasan, szenvtelenül írt. Nyilván még a sajátjait sem temette el. Csak három nappal későbbre vállalta, de ez már nem az ő gondja volt – viszont eszébe juttatta a dédszülőket.

Alig ért oda, az atya már elkezdte a szertartást, és mindenki ferde szemmel nézett rá. Szégyenteljesen lehajtotta a fejét, de valójában nem érezte vétkesnek magát, mert kifejezetten sietett, a megboldogultakat pedig most látta életében először. Egy pillanatra még az is átfutott az agyán, hogy tulajdonképpen haragudnia kéne, amiért az idejét rabolták, de gyorsan elhessegette a gondolatot, és igyekezett az időnek még a fogalmát is elfelejteni. A pap amúgy is rettentően hadart, mert rengeteg szertartás sorakozott még a noteszé-

ben, bár alig tudta adataikat kisilabizálni – az előző plébánosok valami borzasztó macskakaparással írtak.

Összességében alig múlt fél egy, mikor az összes részvétnyilvántatást ugyanolyan meghatódottsággal fogadva már újra az autójában ült, és rendezhette gondolatait. Közben csörgött a telefonja – egy külvárosi házhoz hívták, ahol a konnektor megrázta a férjet.

A temetkezési vállalkozás előtt sor fogadta (átkozta sorsát, hogy nem lett temetkezési vállalkozó), de a mindennapok rutinja miatt viszonylag gyorsan előrejutott, és gond nélkül elintézte a temetés részleteit. Nem cifrázta túl, mert sietnie kellett: mindenből feketét kért.

A nagy forgalom miatt csak háromnegyed kettőre ért a külvárosba, de közben újabb munkára hívták, így nemzetsége veszélybe került. Azt azonban nem tehette, hogy nemet mondjon, hiszen ekkor már az örökségre is gondolnia kellett, amiből majd gyermekei egyengethetik a maguk útját. Az előző munkából amúgy is eleget tett félre az ebédre, hát a veszélyes konnektor semlegesítéséért kapott összeget hiánytalanul a kesztyűtartóba helyezte, és elégedetten gondolt arra, hogy megtette a magáét.

Órák óta vágyott már arra, hogy egyszer végre megkóstolhassa a rántott camembert-t áfonyamártással, de az időre való tekintettel inkább megállt egy kis útszéli restinél, és lecsót evett – ekkor döbrent rá, hogy tulajdonképpen nem szereti a lecsót, és fuldoklott a dűhtől, hogy éppen ezt választotta, ki tudja, micsoda élvezetektől fosztva meg magát, de gyorsan továbblépett, mert egyébként is alig volt ideje az ebédre. Néhány hatalmas falással magába lapátolta az egész adagot, és a kórház felé vette az útját.

A soron már nem is idegeskedett – ebben a néhány órában valami különös, fulladt rezignáltság tartotta hatalmában, ami nem engedte, hogy komolyan értékelje az ultrahanggal és a modortalan doktorral járó kellemetlenségeket. A vérvétel azért csaknem kihozta a sodrából, mert kiderült, hogy természetes hajlamainál fogva undorodik a vértől, de túlélte valahogy, ha élete legmegalázóbb élményének tartotta is.

Fél négy múlt, mire végzett, ezért szédületes tempóval igyekezett utolsó munkahelyére odaérni (kis híján meg is bírságolták), de

hiába, mert útközben újabb konnektorhoz hívták, és kevéssel a cél előtt még egy méretes dugóba is belekeveredett.

Ekkor rémlett fel benne, hogy elhibázta az életét. Hiszen bármi lehetett volna! Ha kicsit küzd, ha kicsit kevésbé belenyugvó, ha nem csak úszik az árral! De a súlyos örökségtől nem tudott szabadulni, és erről legalább annyira tehetett, mint a körülmények. Embertelen düh fogta el. Úgy érezte, a kormány meghajlik a kezében. Üvölteni szeretett volna, de nem volt mersze. Arca égett a haragtól. Aztán arra gondolt, hogy megváltozna, dolgozna, küzdene, csak még egy lehetőség adódna neki, csak még egy kis idő!

Közben lepadt a sor: a teherautót, ami okozta, levontatták az útról, és továbbmehetett. Öt óra elmúlt. Még visszament a kórházba az eredményekért, és megcsinált három munkát, de a kezei már maguktól mozogtak. Nem figyelt semmire; csak árnyéka volt önmagának. Aztán, ahogy – próbaképpen – az utolsó villanyt is felkapcsolta, és elindult a nőhöz, már elfogadta, hogy a dolgokon nem lehet változtatni. Csak kicsit sietett, ennyi.

A nő már várta. Fenséges vacsorát készített, de hidegen ették meg, mert ahogy túlestek a köszöntés formáságain, szeretkeztek, a biztonság kedvéért. Aztán kikészítette összes megtakarított pénzét az asztalra, és orvost hívott. Megtette, ami tőle telt. Felesége már szépen gömbölyödött, mikor villanyt oltottak. Nyugodtan halt meg.

Fehér falak

köztü erdő.

Tegnapok

döghútszaga.

Lábnymok sóhaja

alatt ékezetelen

név, test, haza.

Betonból kitépett villanyoszlop.

Testen átkelő Audi-kerék.
Elvetted az erdőből a fákat.
Odakint kék villámok rohannak,
odabent szívcsikkek hamuja ég.

Vízisípálya a

nudista strand helyén.
Hollandul hadoválnak
a félzöld fenyőfák.

Pálmalevelek nőnek
a betonoszlopok tetejére,
elnyelt strandolókra
gondol a víz.

Az ablakkilincs elfordítása

másfajta, véletlen halál.
Lövés után a csőtorkolat
nem vagy csak ritkán beszél.
Mielőtt letéped a fanyakról
az aranyláncot, számold meg
a fejed körül keringő
mondatcsillagokat

Barátok közt

Harsog a ház:
Felharsogják szegényt.
Öngyi lesz a fal, lágy neuron-
halmaz omlik a szőnyegre.
Apa-Anya hazaér
„Itt a vég, itt a vég” agyrém ragrímek,
Hiper-metamorfózisban.
Csak tessék, csak tessék!
Vásárcsarnok lett a ház!
Összerezzen minden
A sárgás lila kínban:
Együtt a család.

Könyvek

Senkikkel, senkivel,
senkinek lenni,
nézni, hallani,
tapintani hagyni a szavakat;
zajok között, romok között,
falak között is félálomban lenni,
mint merev szobra
egy Athéné-templomnak:
Rongyokon feküdni
mozdulatlan...

30 m

Bámulom a falat.
Már szélesedik az mutatók közti rés.
Minden olyan pontosan pattan,
Mint rossz csapból szorgos csepegés.
Ásít a csend.
Fejemet párnára helyezem,
Nehéz lett szegény
Ennyi órán át a magasban;
Majd mellé szálkás végtagjaimat
– a törzs marad utoljára –,
S elásom magam egy éjszakára,
30 méter mélyre...

vált

Zsebre tettem a megváltó szívrohamot.
Zakó, ing, kvarcóra. kicserélt vérkép.
Döntöttem, váltok. Nem mások kérték:
plasztikmosoly. Nincs apróm, de papírt azt adok

Írd rá egy ezresre, hogy szeretsz, és szólj rám, ha elfáradok

nagycsütörtök

széttett láb és miniszoknya
elalszom. nem ettem egész nap
csönd van belül, legalább szólna

kecskemét nincs templom
csak egy kupé cigitőmjénje
áldoz neked, Isten néz rám
a cigányból:

mi kéne?

köpi nekem a kérdést.

kifut alólam a vonat;
tök egyedül a peronon
utálat tárgyaként. keresztem
zsebre vágva csörögve hozom

majd vasárnap hívsz.

Asszonyi akarat

Mohácsi megélhetési halászlétolvaj

„A szó szoros értelmében kiszagolta zsákmányát egy tolvaj, aki bográcsostól elvitt tizenöt liter halászlét egy mohácsi ház kertjéből. A család éhen maradt, a rendőrség nyomoz.

Zsobrák Péter, a Baranya Megyei Rendőr-főkapitányság sajtóreferense az esetről elmondta: az elkövető valószínűleg a kerítésen mászott be kedden este a ház kertjébe, amikor a háziasszony néhány percre magára hagyta a vacsorát. A sértett elmondása szerint a hallé még fortyogott, amikor elvitték.

A hölgy egyébként negyvenezer forintos kárról tett bejelentést a rendőrségen. A kertből ugyanis nemcsak a hat kilogramm halból készülő vacsorának és a húszezer forintos bográcsnak, hanem egy késkészletnek is lába kelt.

A nyomozás sikerét firtató kérdésre Zsobrák Péter azt mondta, nem tudni, ki adhat érdemi információt a tolvajról. Egy halászlével teli bográccsal közlekedő embert viszonylag ritkán lehet látni téli időben az utcákon, ami növeli az esélyeket.” (MTI)

Különösen fagyos februári nap van, még itt, Mohácson is. Szikrázó hó ropogna a csizmáink alatt, a jeges szél az arcunkba csípne, mi pedig még összébb húznánk magunkat kabátjaink rejtekében, és megsziporáznánk lépteinket II. Lajos szobra előtt.

A Fogadalmi templomban közben fél ötöt harangoznának, emlékeztetvén a főzőcskőzésre, amely előttem állna. Halászlét tervezünk vacsorára, hogy legalább ennyivel némi nyarat csempészünk a latyakos hétköznapiakba, és Lilivel éppen a piacra tartanánk a hozzávalókért. Eshetett az eső, fújhatott a szél, Lilit soha semmi nem tántoríthatta el attól, hogy elkísérjen a kofák forgatagába. Imádta a nyüzsgést, a zsvajt, ahogy az árusok szelíd erőszakkal kínálgatják színes, szagos portékáikat, vagy ravaszksággal alkudoznak.

– Akkor mi is kell nekünk? – kérdezném Lilitől, mire fontoskodva kihúzná magát.

– Ponty – kezdené sorolni –, csuka, törpeharcsa, keszeg, vörös-hagyma, őrlött csípős pirospaprika, cseresznyepaprika... és gyufatészta, már ha bajait főzünk. Ugye azt fogunk?

– Persze, hogy azt – nyugtatnám meg. – Tudom jól, hogy te inkább halászszeves tésztát eszel, mintsem tésztás halászszevet.

Lili hamiskásan somolyogna, aztán a gyümölcsös bódéra függesztené a tekintetét, amely mellett továbbhaladnánk a halárus-hoz. A férfinak mindjárt felcsillanna a szeme, azonban kívánnám, míg Lili nagy szakértelemmel végigmustrálná a kínálatot.

– Ez a legszebb – bökkne rá magabiztosan az egyik példányra, majd suttogóra fogná hangját: – De te kérd...

– Hogy a ponty? – érdeklődném ekkor.

– Hatszáz forint kilója.

– Négyszázötvenért elviszem.

A kofa megvakarná borostás állát.

– Ötért.

– Legyen – egyeznék bele.

Szép sorjában beszerezniék hát, ami a leveshez szükséges, és végül jól megrakodva hazabattyognának. Máté addigra már felállítaná a kertben a bográcsot, sőt még a késeket is kitenné az asztalra. Mihelyst megérkeznének, átvinné tőlünk a gömbölyödő szatyrokat, segítene kipakolni, kihozná a házból a száraz vörösbort és a sót. Én feldarabolnám és besóznám a halat, aztán mindannyian bemennének a házba.

Két óra elteltével felforralnám a vizet, a hagymát apróra vágom, majd beleszórnom a sóval, valamint az őrlött és a cseresznyepaprikával együtt, aztán beleöntöm a bort. Húsz perc múlva a halat is beledobnom, miközben feltenném főni a gyufatésztát, majd negyvenpercnyi egyenletes rotyogtatás után megkóstolnám végre, harmonikusak-e a levesben keveredő ízek. Azok lennének.

Na, azt már nem. Nincs az az Isten, hogy én most elkezdjek ezzel cécózni – én ma itt hétszentség, hogy nem főzök halászlét. Nem elég, hogy minden áldott nap hajnalban kelek, reggelit készítek, lá-

tástól vakulásig dolgozom, boltba és piacra járok, cipekedem, vacsorát főzök, kikérdezem Lilit, mosogatok, mosok, teregetek, vasalok, ágyneműt cserélek, port törölök, porszívózom, kádat súrolok, mosdókagylót sikálok, vécét pucolok, tükröt tisztítok, felmosok, kiviszem a szemetet, még ezzel a nyomorult halászlével is bíbelődjek?! Hat kiló hallal és tizenöt liter vízzel?! Ó, de hogy ez nekem is jó, hiszen a hétvégi busójárásig nem lenne gondom a család etetésére, hát persze... Egy nagy bűdös frászt! Hogy nem sül le a bőr Máté képéről? Hazaér, nézi azt a nyüves focimeccset sörrel a kezében, mialatt én egész álló nap csak robotolok... Hogy ő éhes... Hát akkor egye meg, amit főzött! Ó, hogy azt a fűzfán fütyülő, jégen kopogó rézangyalát annak a hétszínű szitán keresztül szűrt sistergő ménkűnek, hogy a kannibálok mondják rá: finom úriember volt! Meg tudnám fojtani egy kanál vízben... Na, nem, ebből bizony nem eszik. Azt már nem.

Tehát akkor lássuk csak, mik is a teendők. Bözsi és Joli néaninek jobb dolga sincs, mint hogy a zsiráfnyakát nyújtogassa a szomszéd-ból – hogy gebednének meg. Márpedig nem lehetnek szemtanúi a halászlé nemlétének. Gondolkodjunk, gondolkodjunk... Áhá! Szépen körbekerítem a kertet száradó ruhákkal. Volt gond, nincs gond.

Am akkor még ott van Máté és Lili. Máté hazajön... én a hűtőben fogok matatni, mintha vacsorát akarnék készíteni, aztán ő szokás szerint letelepszik a tévé elé, akkor pedig se hall, se lát, nem sok vizet fog zavarni. Lili viszont már nehezebb ügy. El szeretne majd kísérni... mire én azt mondom, sietnem kell, és különben se akarom, hogy megfázzon. Csakhogy meg kell akadályoznom, hogy látni kívánja a levest. Az ablaka az utcára néz, ezért kénytelen leszek a szobájában tartani valamivel. De mivel?... Hát persze! Szobafogságot fog kapni, már csak azt kell kitalálnom, miért. Megvan. Kicsempeszem a táskájából az ellenőrzőjét, beírok neki egy-két egyest, az asztalra teszem, véletlenül megtalálom, és számon kérem rajta. Sajnálom, igazán, de hát a cél szentesíti az eszközt, szegénykém előbb-utóbb úgyis kiheveri.

Ezek után úgy eldugom a bográcsot és azt a vacak késkészletet, amit a drága anyóstól kaptam, hogy az életben nem találja meg senki, aztán döbenten veszem észre, hogy valaki a kerítésen át ellop-ta a javában fortyogó halászlét, pedig csak néhány percre hagytam

magára, sőt még a felbecsülhetetlen eszmei értékű késeink is eltűntek – majd kényelmesen elsétálok a rendőrségre, és bejelentést teszek a negyvenezer forintos kárról.

No, hát akkor vágjunk bele!

Visszajátszás

– Döglj meg! – ordította a tizenhetedik kerületi Zsák utca 2. szám alatt lakó, ötvenkét éves Kovács úr.

Egy tányér szilánkokra tört mellette a falon.

– Rohadj meg! – visította az ugyancsak a rákosmentei Zsák utca 2. szám alatt élő, ötvenéves Kovácsné, majd hozzátette: – A szemetteddel együtt!

Fejük fölött elröpült a nejlon kukászacskó.

Kovács úr leült a pamlagra.

– Most hagyjál – húzta el a száját. – Egyébként nem tudnál halkabban mosogatni? – hangosította föl a tévét.

Kovácsné sóhajtozva csörömpölt az edényekkel.

– Elfáradtam – simította hátra a haját. – Belefáradtam. Beléd fáradtam...

Kovács úr bosszús arccal dőlt végig a heverőn.

– Most pihenek – morogta ellentmondást nem tűrő hanglejtéssel, miközben a halántékát masszírozta.

Kovácsné lassan kifogyott a béketúrásból.

– Soha nem megyünk sehova – tette csípőre a kezét, amikor egy pillanatra fölhangzott a házimunkával. – A Szabóék bezzeg moziba járnak – dohogott, és sorolni kezdte: –, meg színházba... meg kiállításra... meg étterembe... meg táncházba...

Hallgattak egy darabig. Kovács úr fölkelte a kanapéról, és leült az asztalhoz. Kovácsné megterített, kivette a mélyhűtőből a csokoládéfagylaltot, három-három gombócot mért maguknak a tálba, az-

tán helyet foglalt Kovács úrral szemközt.

– Óvatosan, nagyon hideg – figyelmeztette, majd a benti hűvösben az ablak felé fordította a fejét, amelyen túl hét ágra sütött a nap.
– Szép az idő – állapította meg a desszertet kanalazva, mire Kovács úr követte a tekintetét, és bólintással adott igazat neki. Ezután némán ettek tovább.

Amint végeztek a fagylalttal, Kovácsné kipakolta a rántott csirkemellet a rizzsel és a savanyú uborkával együtt.

– Na, és milyen volt a napod?

Kovács úr megvonta a vállát, és a semmibe révedt.

– A szokásos – válaszolta két rágás között. A következő percek feszült hallgatással teltek.

Kovácsné egyszer csak megállt a falatozásban.

– Emlékszel még, amikor a nyári munkán elbújtunk a boglya mögé? – A nosztalgia mosolyt csalt az arcára.

– Hogyne emlékeznék – vigyorgott kajánul Kovács úr. – Azok voltak ám a szép idők...

– Azok bizony – helyeselt Kovácsné elfelhősödő szemmel. Bensőséges csönd telepedett közéjük.

Miután a húsból már csak a bunda morzsái maradtak, Kovácsné a gáztűzhelyhez lépett, és fölemelte onnan a gőzölgő gulyáslevest.

– A kedvenced, de vigyázz, még forró – rakta Kovács úr elé. – Ugye szeretsz? – kérdezte aztán somolyogva.

Kovács úrnak fölgörbült a szája.

– Hát persze, hogy szeretlek, életem.

Baleset esetén értesítendő

-nak -nek

ma végre felnőttek módjára
nem beszéltünk a már nem is tudjuk miről
a két tákolt mondat közt elszívott pár szíverősítő csend
azért jelentett valamit:

egyikük egy csekkre gondolt
visszaadandó kabátra
talán egy útra el
a másik koncentrált hogy elfelejtse
a sosemvolt utat
vissza

mint két megálló közt a feszengő kapaszkodás
míg elmerengsz hogyha most kisiklana
hogyan akkor mit mentenél és milyen áron
és kihez motyognál bele a szikrát szóró csikorgásba

közben meg milyen groteszk
hogyan pont itt a senkiföldjén
élsz a leginkább
a melléd aládföléd körüléd szorult
másik *áldozattal*

felidézve hogy még az út (vers) elején elcserélted (tem)
az E/1-et
a nő pedig akivel nem félsz csak től
meg azért eltette ha már rá hagytad
de nem veszi elő többé

Interferencia

kitárod a kezed
hogy kirepegesd a gyökeret vetett komplexusokat
felnézel és kész csoda
hogy tud még mindig esni
hogy van még annyi víz

látod majd elmúlunk
és hiányjeleket szúrunk egymásba fejfának
de előtte még elteesszük az emlékeket
összehajtjuk az életet
és betakarjuk az elvetélt feltételes módokat

ide halottak járnak kávézni
pirospozsgás élénk társasági lények
hang nélkül párbeszélnek
el egymás hűlt helye mellett

aztán néha titokban kitapogatják magukon
a dobogást
hogy még él a belül
a temetők meg lesütik a szemüket

és ennyi marad
nem a légmentesen becsomagolt csontgyűjtemény
(az ébenen átvirágzó köröm és szőr)
vagy a szélekeresztett nemtörődöm porfelhő
(relatív környezetszennyezés)

csak ezek a hullámok
a kifogyott elem ellenére is még sugárzó
lecsavarhatatlan adás
hogy

ez szeretett ez meg szült
ez írt ez vízvezetékszerelt
ez meg szeretett
volna
(szeretettvolnáni)

modern kétszavas önéletrajzok
névtől és címtől megkönnyebbítve

ezért ilyen sűrű ma a levegő
valaki ma is szeretett
volna

lekukucskál megtántorodik és nem szakad le végül
az eső

valahol még kiszüremkedik a basszus egy számból
megint úgy hagyták az adást

ma megszakítás nélkül csak öröközlek

mint hogy meg kéne fogni egy kezét
hogy szeretni kéne volna
hogy utána kéne lenni szólva
hogy hátha mégis úgy lehetne
hogy milyen is volt anno úgylehetve,

hogy valaki maradjon már édes istenem
lekapcsolni ezt a zajt

Drienyovszky Eszter
Evellei Kata
Kántás Balázs
Karsza Andrea
Németh Tamás
Nyerges Gábor Ádám
Palágyi László
Réder Kristóf
Stolcz Ádám
Tarcsey Zoltán
Török Sándor Mátyás
Urbán Natália
Vass Norbert
Török Sándor Mátyás
Tarcsey Zoltán
Nyerges Gábor Ádám
Evellei Kata

Beleve(l)(r)em

X.Y.-be

A még egzisztencializmustól ragadós arcon az én kéjem retrospektív pillanatfelvétele
Kéges csapatokat nyitottunk meg, a penész virágozott a belévetett hitben. Lihegtél
Mint egy ölel, amikor sétálni viszik csorgott a nyálad; a nyakörved fekete volt és szegecses
Amikor finoman megharaptad az önérzetemet, még Heideggernél is jobb volt
Túl messzire mentem
(mëntem, mentem, mëntem)
De hogy hová tűnt el benned, arról könyvtárakat szeretnék írni
Meg arról, hogy beleverem
Gyere velem

ä_, (=PRI/or--!dD

Amikor még összeolvadtak elvárási horizontjaink egy lassú, forró, ám kicsit derridai szellemiségű kontrahiperbolikus metáncban és intermedialis felületeink vágytól gyöngyöztek, én dezemantizálódtam. Azóta nem történt ilyen bármit is absztrahálsz ellenem én soha én amúgy soha nem empírizálnék meg hátulról egyetlen szubsztanciát sem ha veled egyszer De mi van ha már csak Heideggerre heideggerjédünk? Persze, ha dekonstruálhathatnék egy Tökéletes Olvasót, ledölnének a közbenk kötött szövegek és belénkégne minden hipertextualitás.

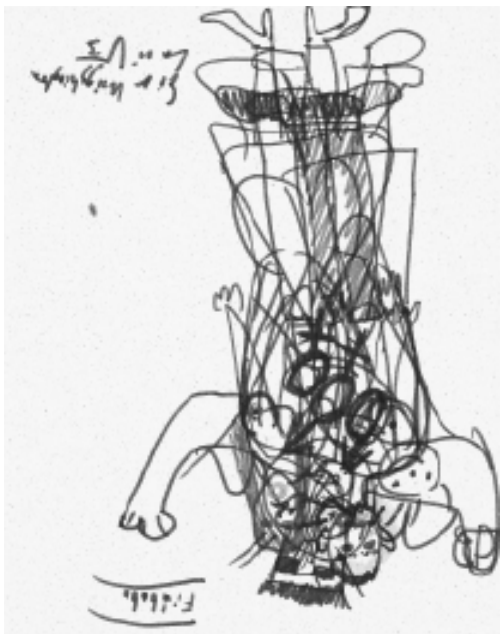
Felhasznált irodalom:

Adorno, Theodor: További gondolatok a didaktikus posztttransz-
cendenciáció alulszublimált értelmezéséhez.
Barthes, Roland: A pszeudokanonikus szupreszegmentálás
gyöngyörei, 1975.
Kulcsár-Szabó Ernő: A parasztilizált szuperfunkciók kontextualis
enigmatizációjáról röviden és egyszerűen, It, 2002 /III.
Schleiermacher, Friedrich: Szöveg és funkció, 1802.

továbbá:

Smid Róbert: Hiányzol, Sári... (szerelemeslevél, részlet, közreadta:
Üö.) in Smid Róbert magánygyűjteménye.

I ld. Gadamer: Igazság és módszer, 58-72.

Húszévesen kaptam az első barbitát,
nyolcévesen azt mondták,
már túl nagy vagyok ehhez
(csak később tudtam meg a konyhából kifolydogáló
szótőredékekbe kapaszkodva, hogy apám fiút akart)
most meg már túl kicsinek érzem magam,
hogy a saját barbitm játéka legyenek.
Napokon át véssem,
reszeltém és lakkoztam a műanyagot,
letört körmeim diszörögének
aggódó pillantásaitól kísérve,
míg elég fűs lett.
Akkor apámnak adtam a fiúbabát,
de őt már nem érdekelte.

Füßaba

Nyerges Gábor Ádám

Egy kis kupac van
 az utca közepén
 vajon ez hogy lehet
 hogy fölékerült
 egy ég
 bele meg a lépések

már legalább két perce
 hogy nem vagy itt
 de mivel a kupacot néztem
 fel se tűnt.

Kupac

Nyerges Gábor Ádám

Török Sándor Máttyás

Potty

Egy kősa potty
förmedt át az égen
és beborult
és meghalt

Evellei Kata

Szürkeség

Az utca romjain zokogva
Fütyörész vörzö tükörszívem.
Könnyek helyett a sok cserép
Pislog rád megtört fények kö-

Zül. Szürke betontömbök
Borítják sávos hasadásaink.
Eldöntjük egymást, meddő, leharcolt
Lámpaoszlopok. Fázol. En didergek.
Kéz a kézben idézzük föl a percet,
Amikor otthon hagytam a lakáskulcsot.

Evellei Kata

arra, hogy velük legyen.

Angélikát odaadó szerelemmel vette körül: nem múlt el nap anélkül, hogy valami apró ajándékkal ne kedveskedett volna neki. Soha meg nem feledkezett egyetlen születésnapról, névnapról, évfordulóról, még a bevásárlásról sem.

Valóban úgy tűnt, életük a tökéletes családi boldogság megtestesülése.

7+1.

(Most nem azért, de legyünk már egymással őszinték, Kedves Olvasó. Nyilván te is egészen pontosan tudod, hogyha ennyi minden jó történik egy novellában, az csakis és kizárólag feszültségpi-tésre szolgál, hogy a végén aztán annál nagyobbat csattanjon a csat-tanó. Minél derűsebbnek tűnnek a dolgok, annál horrorisztikusabb a végeredmény. Nincs ezen mit csodálkozni, az amerikai thrillerek is így épülnek fel, mégis tömegek bámulják őket nap mint nap. Úgyhogy rágd csak szépen a körmödöt és várd ki a végét. Előrela-pozni nem éri!)

46529.

Tamás százhusz éves korában hunyt el végelgyengülésben, szel-lemi és testi erejének teljes birtokában, szenvedés nélkül.

Ágya mellett gyermekei, unokái, déd-, ük- és szepunokái, vala-mint egész szerető rokonsága állt. Termésére barátainak és tisz-telőinek hatalmas tömege jött el, hogy leróják kegyeletük adóját a nagy ember földi maradványai előtt.

46530.

Elkorrá már Tamás egész környezetének feltűnt, hogy milyen simán mennek a dolgok, és a lelkek mélyén ők is sejteni kezdtek, hogy ebből még lesz valami.

46531.

De nem lett belőle semmi.

46532.

Je.

Tamás pedig olvasott, olvasott rendületlenül.
Idővel írni is elkezdett. Szülei azonban nem aggodtak emiatt. Majd kinövi, mondogatták.
Annai inkább feltűnt nekik a gyerekek sport iránti érdeklődése. Tamas világlelemben vonzódott a folyadékokhoz. Az úszásórák jelentették számára a nap fénypontját, és rendszeresen bejárt a fürdőszobába is, noha teljesítménye sohasem volt kiemelkedő.
Tízévesen nyert először aranyérmet az iskolai mérülési versenyen.

A családi kápolnában kicsiny orgona állt. Tamás órákig el tudta nézni a kántort, amint gyakorol. Egy idő után maga is rákapott arra, hogy egyszerűbb tokkákat elpötyögjön rajta, s hamarosan szerezny, de biztos tudásra tett szert ezen a téren.
Szülei azonban a nyelvtudásban látták valódi jövőjét. A budai többnyelvű gimnáziumban Tamás igazán otthon érezhette magát. Társai hol mulattak, hol szörnyűlködtek rajta, ő azonban zavartalanul és látható élvezettel tanult. Eretségire már hét nyelven volt képes előadni a semmiről.
Mindenki úgy gondolta, fényes jövő áll előtte.

6.

Tamás huszonhárom évesen, végzős egyetemistaként nyerte el eleste első Nobel-díját.
Az átadáson ismerekedett meg a kedves, szelíd Angelikával, aki Kanadában élő emigráns magyar milliósok gyermeke volt. Szüleik örömmel figyelték, ahogy a két fiatal mind közlekedőbb kerül egymáshoz, s titkon remélték, hogy hamarosan megkezdhetik az esküvői előkészületeket.

7.

Az esküvőt követően Tamásnak és Angelikának három gyönyörű gyermeke született.
Barátaik azt mondták, el sem tudnának képzelni náluk eszményibb szülőpárt. Tamásnál többet senki sem törődhetett volna a gyerekekkel: kutatómunkája, koncertfellépései, az olimpiára való készülés és a békéttárgyalások mellett mindig szakított időt

Evellei Kata

Tamás itt töltött évei eseménytelenül teltek (leszámítva azt az esetet, amikor az egyik gondozó pszichotikus rohامت kapott, és Tamás kivételével, aki az események akarátlan szemtanúja volt, az egész kiscsoportot megerőszkolta és lemezzárta). Sohasem volt a középontban, de kialakult a maga barátii köre.

Egészen hatéves koráig semmi jelet nem mutatta, hogy ne érezne magát jól az óvodában.

De annak sem mutatta jelet, hogy jól érezne magát.

Egyáltalan: soha semminek nem mutatta a jelet. Edesanyja és édesapja, akik egyben a szülei is voltak, először nyugtalanzkodtak, majd levonták a következtetést, hogy az ilyenmi távol áll a szemé-lyiségtől.

4.

Tamás iskolai beilleszkedése zökkenők nélkül ment végbe. Szülei, akik az összes föllelhető nevelési kézikönyvet végigolvasták, gondosan fölkeszültek a teljesítményproblémákra, a hisztériás rohamokra és az ágybavizelésre.

Tamás azonban ezek egyikét sem produkálta.

Jól és szorgalmasan tanult, de sohasem tartozott a szíjjelesek közé. Ezért a tulajdonságáért mind diáktársai, mind tanárai igen kedvelték, s megvereésben is igen ritkán részesült.

Barátii körének nem ő volt a központja, de peremembernek sem volt mondható; inkább valahol félúton helyezkedett el.

Az a típus volt, akire azt mondják: barátii körének nem ő a központja, de peremembernek sem mondható; inkább valahol félúton helyezkedik el.

5.

Képességei csak lassan bontakoztak ki.

Olvasás iránti szenvedélyét Tamás az óvodából hozta magával. Olvasmányai azonban ekkor még csupán könnyed, szórakoztató művekre korlátozódtak. Másodikosként kezdett komolyabban foglalkozni a természettílozói és metafizikai irodalommal. Magyar-tanárnője fölfigyelt rá és bátorította.

Homo absurdus

1.

Tamás egész életében jó gyermek volt.

Amikor megszületett, a szülész nő elvágta a köldökzsinórt, megfürdette, bepólyálta, majd odaadta az édesanyjának.

Anyja faradtan, de mosolyogva feküdt az ágyban. Édesapja, aki szintén ott volt a szülésnél, gyöngéd szeretettel figyelte kettejüket. Tamás üvöltött.

Mint a sakál.

A rokonok némi kárörömmel csóválták a fejüket: ej, ej, meg fog még gyűlni vele a bajtok, majd meglátjátok.

De Tamás egész életében jó gyermek volt.

2.

Öthónapos korában Tamás kiköpte a cumit a padlóra.

Édesanyja szedte föl. A csecsemő Tamás kifejezéstelen arccal figyelt, amint anyja gönnyedt háttal, rövidlátó szemével keresgéli a földön heverő cumit, kitapogattja, a fürdőszobába viszi, alaposan lemossa forró vízzel, majd visszatér a szobába és bedugja a cumit Tamás szájába.

Nem mintha az anyjának ez különösebb gondot okozott volna: ha kiköpte, hát kiköpte, semmiből nem áll fölszedni.

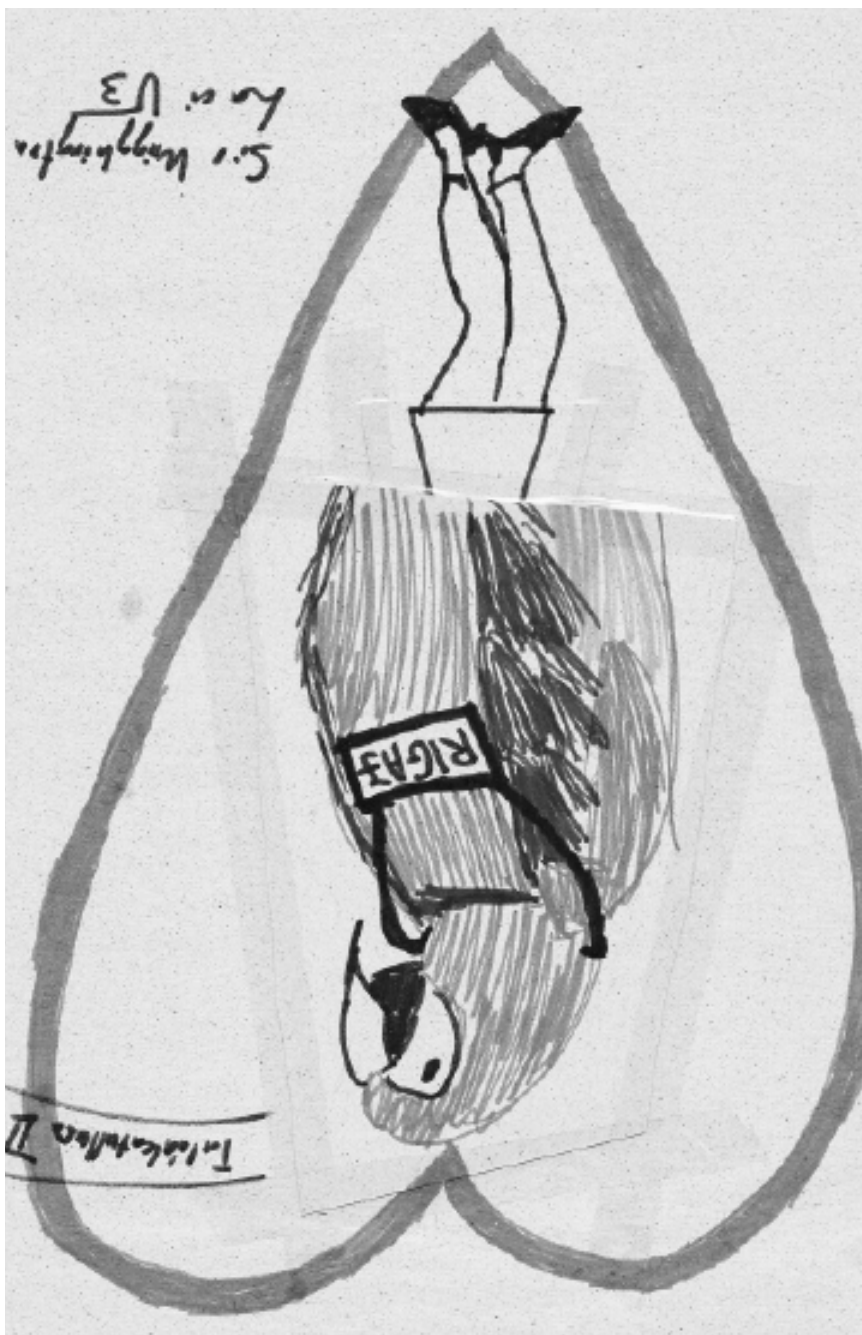
Hogy Tamásnak ez mit jelentett, azt nem tudták, de nem is kérték tőle.

3.

Az Etelemergezés utcai óvoda megfelelő helynek tűnt arra, hogy Tamást bevezessék a gyerekközösségbe. Hatalmas kert, játszótér hintával, csúszdával, homokozóval; kitűnő menza és szakkepzett, lelkes óvónők csapata fogadta őket.

Pofo

Ez nem egy szerelemvers
 ként vanódik
 nincseni pedig még csak
 nem is nincsen – még ha
 poftanság is az ilyen vézna
 mortematömegeknek nem
 nincsenében alig
 vanhatatlankodnakban-
 jatokekségeikben csak nagyjából
 nem lenhenni.
 Ez van
 belém
 csámcsogott
 három
 kámszás
 metafora
 csökevényesedés
 de özike szemed nem ihli
 meg már butykos lölkem,
 egyébként a női nemet mindig is
 úgy izgattam, mint
 mentes sör a májat (nem mintha az
 igennei jobban boldogultam volna [meg...]),
 úgyhogy itt most
 véget is érhetne e bus
 nyekerességeskedés,
 csakhat kell még ami
 nélkül a beteg sem
 alszik el: kell még egy
 pofo.

3. Ha

Még ha lennél is, a.) nem, b.) de igen
 Az örlétebe kergetsz az ellentmondásossággal
 ha egyáltalán eszedbe jut lenni, szólj

4. Négy

....

Talánkatullus II. katulluszvers

Talán már nem kellene a papagájdórló írnom
 nem gerjedek a papagájdóra
 ahogy folyton csipog és szarik rám
 mondjuk ebben nagyon is hasonlítotok

En megírtaham, hogy a műzsa így meg úgy
 de meguntam a költeszetest
 én már csak verset írni akarok
 pontosabban azt sem akarok, de mit tegyünk
 En a melleddel szeretnék foglalkozni
 de ehelyett csak írni tudok rólok
 azt se nagyon

Az a papagáj is különben rígó vagy veréb
 de ki tart otthon verebét
 senkinek sincs ríga

Talánkatuliusz I.

talánvers

Most csak így A nélkül, egy talánversben különben sem lehet
 [határozott névelő
 veled is így határozottnévelőtlenkedek, azaz nek, ha egyáltalán
 és a versek mind rólad szólának, még ez is
 és ha lennél, akkor biztos nem is érdekelne téged
 de így, hogy *nemtagy*, ergo egyes szám nulladik személy
 legalább elképzelem, hogy érdekel
 éppen képzelem

1. Képzeli(g)és

a feligottlevő g, mint az *ondolkodomban*
 különben sem vagyok most koerens
 és talán felig itt lehetnél a rím helyett álló sorvégeben
 ha nem lenne rím, de feltétlen
 kell ilyenkor egy rím
 bazmeg, már megint nem rólad képzelegtem

2. Rólad

Mindenféle talánokat szeretnék rólad írni
 hogy talán te és talán én és talán mi
 de egy idő után elfogynak a névmások
 és akkor hova leszel, jesszusúristen, te, aki nem is vagy

Coda, allegro ma non troppo

Kraunatzkovicsky bácsi, nyugalmazott villamosvezető Bajza utcái lakásában ült és újságot olvasott. Jönnek a náci, ezek mindig jönnek, mondta, mint mindig szokta mondani, mikor csöngettek az ajtón. Nagy nehezen felkaszálódott, elnyomott pár felhangos káromkodást a bajsza alatt és ajtót nyitott özv. Granklaernát Iza Erzsébet, nyolcvankét éves, kismenyugdíjas szomszédjának, ismertebb nevén özv. Granklaernát Iza Erzsikének. Az öregasszony hosszan, szűrősen végigmerte, közben pedig rá jellemző, nyámmogó hangokat hallatott, majd nagy sokára kibökte:

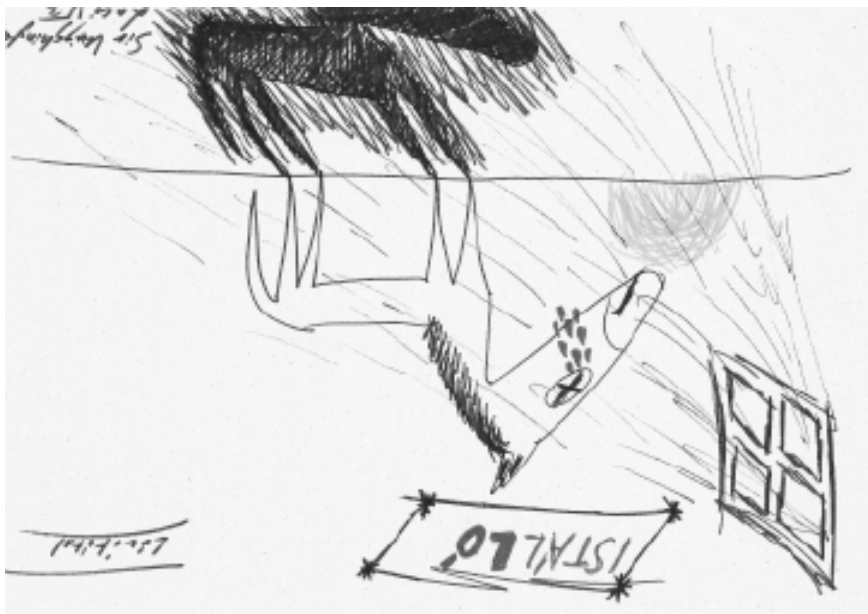
– Maga szerint nincs normális vége ennek a novellának?

Hami úr lapot kér tizenkilencre

Hami úr, vagy ahogy ivócimborái nevezték, Béla nem szerette a marhapörköltet. Olyannyira ellenkezett tőle, hogyha csak említésbe került valamilyen társalgás közben, hisztérikusan ordibálni kezdett, az ÁVH-t emlegette és negyvenhat évesen elhunyt, hirtelen szöke édesanyját (igéző, smaragdöld szemű voltak állítólag), hármat ugrott felindultságában, majd elrohant. Megszámlálhatatlanul sokszor esett meg ez már Hami úrral, aki e furcsa szokása miatt az utóbbi időkben inkább elkerülte az emberi érintkezés minden lehetőséges formáját, csak nehogy még egyszer újra haljon a marhapörköltől. Senki sem tudta meg végül, mi lehetett az összeüregés és miért fáj ez annyira Hami úrnak (aki mellelég kéthetente a BKV öregtűk focicsapatának kapusa volt, a meccsek után mindig rigjancsit evett és Wagnert dúdolt), azonban egyik este, nem sokkal nyugdíjazása előtt úgy hírlík beült egy étterembe.

Leheveredett a kockás terítővel borított faasztal elé, majd mélyen a főpincer szemébe nézve, kissé habozva így szól:

– Egy extra adag... béciszzeletet kérek.

Ha delutánonként néha egyedül maradsz az álló közepén és elgondolkodsz az élet korántsem nagy dolgain, néha egészen az apai nagyapámról hasonlítasz. Nem ismertem, de állítólag ő is egészen így nyertett és a kengyelt is pont ugyanannyire utálta. Te meg most nézed a falat mert lesántultál és tudod, hogy utójára állsz itt terepszemlélet tartani, hogy mi lesz veled és ki fizet ha fizet némi eszmei jóvátételt, nem tudod, a jövőd most még kétéle ágaskodik, meggyógyulsz és a csödrök csödre leszel vagy így maradsz és lökölbasz, nem tudod, dobantasz egyet, közben már nem is érdekel, hogy mennyit húzod majd a löbört, elmosolyodsz belül, mert tudod, hogy a csomag amit emlékebe hagysz itt a zsokédnak, lónak ugyan lö, de nem kölbasz.

Lövátétele

Nyerges Gábor Ádám

Takács Nándor

Ablakok

Magamba bámulsz
magadba bámulok
bámulunk egymásba
hátba ott a mélyben
van ennek valami értelme

Ajtók

Nézelek. Téged. Ajkad
nyitva hagyott ajtó.
Szemeid üvegablakok.
Már megint elaludtál.

Börtön

Megszárad szövegvilágomban
a szájfolyásból font börtön –
mozdithatatlan nedveit
böröm ala költöm.

Prison

The prison woven of mouth-liquidation
dries into my text-light –
I am spending its solid lymph
underneath my skin.

Prizma

A szájfolyadékfosodásból kigyózott mérget
felszárítja a könnyű szövet –
és én szilárd nyitkát
elköltöm bőröm alatt.

Enylei Kata:

Vándorlás – Szép Ernő reloaded

*O cseberből vederbe
vederből eperke
eperkét lenyelve,
lenyelve enylege...*

Csak azok a versek élnek örökké, kettőspont
amik izzó legmélyemből jönnek.
Na, azok aztán bérletesek a Végtelemben.
Akinék fel-le mozgás a tematikai hőléggallonja,
vajh, rászorult-e csacska rímre?
S ha vakcápaként korallzátonyba is fejelek,
alétlan bár a mélybe hágok,
magma-trambulínom az égbe lövell legótt!
Es ez így megy...

Nyerges Gábor Ádám

net a miénk, mi írjuk, magunkat is benne meg mindent körülöttünk és ebből kifolyólag...

A kávéház csendes duruzsolását ezen a ponton éktelel lárma szakította félbe, asztalok dőltek, polcok reccentek, csészék és tányérok záporoztak a hullámozó földre, mint jobb sorsra is érdemes haborus lövedékek, az emberek kicsavart testtartásban össze-vissza gémberedek, mindenki sikkoltozott és ordított, míg nem az egy-re vadabul hullámozó perspektíva teljesen összezűkül, kis ponttá lett és galacsinként landolt egy szemeteskosárban.

– Ez bizony szar – mondta Kosztolányi, és felállt az íróasztala mögül. Rágyújtott egy cigarettára.

– Hát bizony az – feleltem és a dolgozószoba csendes duruzsolását ezen a ponton éktelel lárma szakította félbe, festmények és tek le a falról, székrek repkedtek és teli tintásüvegek záporoztak a hullámozó földre mint jobb sorsra is érdemes haborus lövedékek, a kéziratok szárnyszegezt madárhiókákként szálldosnak ide-oda reménytelenül, míg nem az egy-re vadabul hullámozó perspektíva teljesen összezűkül, kis ponttá lett és galacsinként landolt egy szemeteskosárban.

– Ez bizony szar – mondja most valaki.

– Jézusom, mi lehet ez az éktelel lárma, ami felbeszakítja a nap-palim csendes duruzsolását – láttam leírva egyszerre a saját szavaimat egy összegyűrtödő kéziratlapon, mielőtt...

– Na ez már egész jó – mondta Esti Kornél és elégedetten hátradől, fél kezében fel-feldobogtva a körémgyűrt papírgolyót.

Esti Kornél: Sokadik fejezet

melyben Tarsay Zoltán

– Te Kornél, látod ezt? – kérdeztem. Esti felsandított a szeméi elé kifestített szürke napilap-paraván mögül, és felhúzta a bal szemöldökét.

– Mutass valami érdekesebbet! – mordult rám és visszatemetkezett az újság zizegő lapjai közé.

– Érdekesebbet? Ennél? – nem akartam hinni sem a fülemnek, sem (az elemtáruzó látvány miatt) a szememnek. Altalában nem szoktam hinni semmiben. Vagy nek. – Még hogy mutassak érdekesebbet! Hiszen nyaktól lefele nem vagy! Itt ülsz, tudom és itt van előtted az újság, látom is, meg mögötte a fejed, főleg a felhúzott bal szemöldököd és tudom, hogy a többi is itt van, a lábaid meg egyebek – míg ezt mondtam Estinek, egyszerre láthatóvá is lett a két görbe láb, meg az említett egyebek – meg előttem a kávé és a hamutartó – egyszerre ezek is megjelentek –, de amiről épp nem beszéltek neked, az nincs. Hát ez ne volna érdekes?

– Ühüm – mormogta a száját épp eltömítő briós mögül.

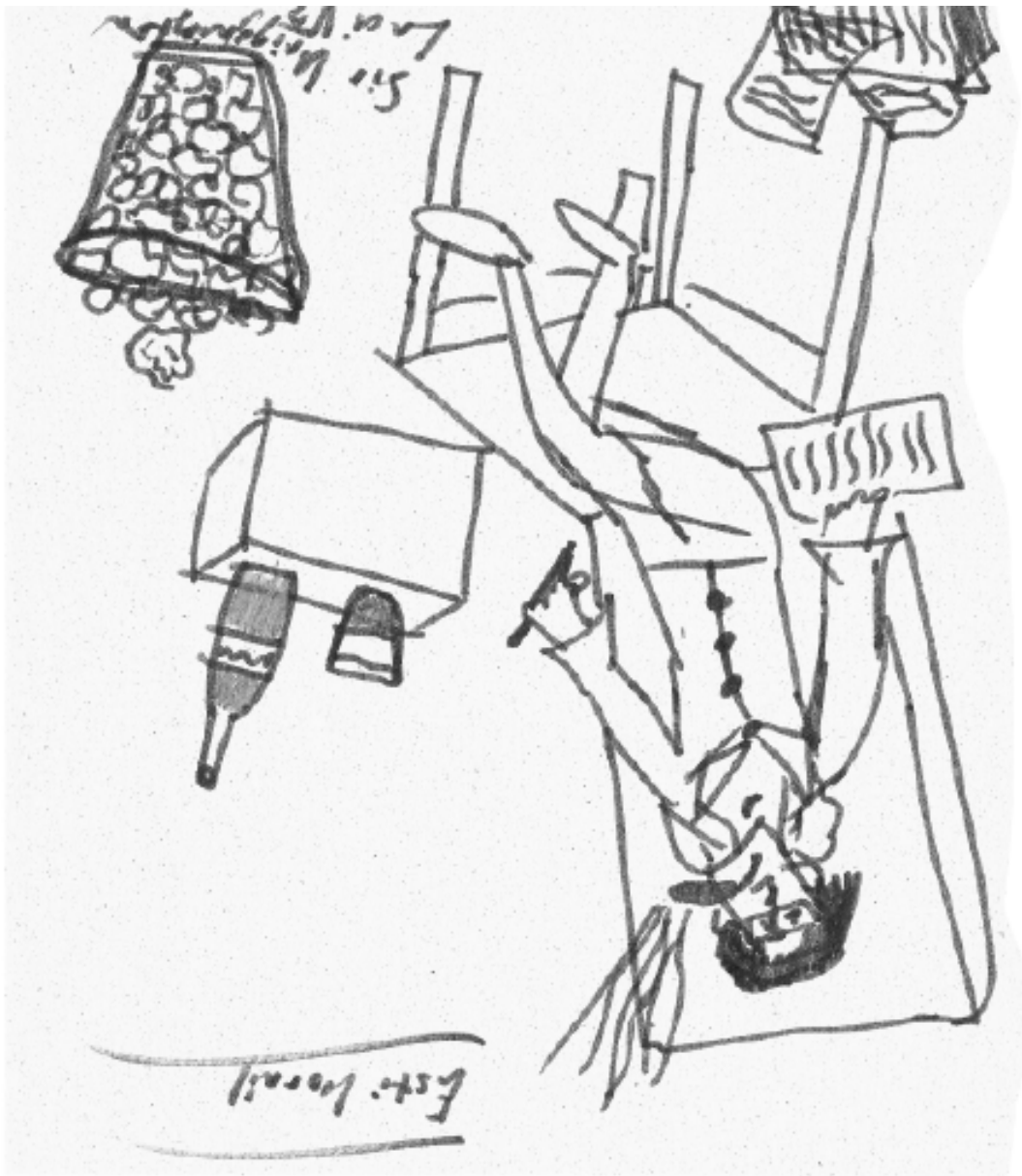
– Tessék! Már megint! Ühüm, mormogta a száját épp eltömítő briós mögül, mondom, erre itt terem ez a briós.

– Igen, hát nem volt akkora ölet, majdnem megfulladtam. Komolyan nem értelek, az ember békésen üldögél, újságot olvas, kávézat, erre egyszer csak minden előzmény nélkül (és nem melleleg csapnivaló dramaturgiával) a szájába irsz egy egész brióst. Kész csoda, hogy még élek.

– De hát hogy nem láthatod, milyen gyönyörű ez? Például itt ez a pincérnő. Most leírom, hogy nincs rajta szoknya és...

– De hát van.

– Na, köszönöm, most elrontottad. A lényeg az, hogy ez a törté-

Utolsó figyelmeztetés

(de tényleg)

En nem azért írok,
 hogy azt elolvassák,
 én magamnak írok,
 ahogy tízenhárom éves korom óta magamra főzök
 legtöbbszor avas gyümölcssalátát
 a rohadt életbe.
 Ha mégis olvasnátok,
 lepattozganának rólatok
 a zománcos sorok
 megakadna rozsdamentes torkotokon a humor
 pedig még el se mondtam
 de már nem is mondom,
 már nem vicces.

Nyerges Gábor Ádám

Stolcz Ádám

Viharos előredőlés

Visszahúzod tőlem a kezéd
 ahogy én is visszahúznám
 ha nem akarnám nem visszahúzni
 most meg itt ülök
 behúzott füllel farkokkal
 érzem, ahogy ide-oda cuppogtat benned a protézisragasztó
 én nem állítom, hogy a tavaknak be kéne fagni
 és röptében összeesni az ég madarainak,
 de halokan és finoman utalok rá.
 Te meg nem is félelem nyúltál
 már látom, hanem a levegestől felé
 de behúzott tagokkal hogy lehet enni!

Tudom én, hogy szürcsölnél,
 ha nem engem főztek volna bele a levesbe.

Nyerges Gábor Ádám

Stolcz Ádám

57	Stolcz Ádám	Viharos előredőlés
54	Tarcsay Zoltán	Utolsó figyelmeztetés
52	Evellei Kata	Vándorlás
51	Kántás Balázs	Ablakok
		Ajtók
		Börtön
		Prison
		Prizma
50	Takács Nándor	Lövététel
49	Szerelmy András	Coda, allegro ma non troppo
		Hámi úr lapot kér
		tizenkilencre
48	Nyerges Gábor Ádám	Talánkatullusz I.
		Talánkatullusz II.
		Pofon
44	Németh Tamás	Homo absurdens
40	Török Sándor Mátvás	Pötty
		Szürkeesség
		Kupac
38	Györe Bori	Fiúbaba
37	Smid Róbert	á_ (=PRL) or --_idD
		Belever(l)(r)em

A művek valódi szerzőinek nevét fejjel lefelé tüntettük fel.

6 és fél

Firkászati folyóirat
megjelenik: most az egyszer

2. évfolyam, 3 és felelik szám
2009. október

Hajcsár
Nyerges Gábor Ádám

Aki felmondott
Tarcsay Zoltán

Kenny
Török Sándor Mátvás

Tambur major
Fráter Zoltán

Szerkesztőség

Hálózati kiadás

<http://irodalom.elte.hu/apokrif>
<http://apokrifonline.wordpress.com>

Felelős kiadó

A felelősséget csak Fráter Zoltán vállalta

*Copyright © 2009 a Nyagofrif 6 és felelik számának
szerzői és szerkesztői*

Σ 15
15

1229

52

Handwritten text: 1725042812